

ஓடவும் முடியாது...

ஒளியவும் முடியாது!

‘தனித்துவமாக இருப்பது குறித்த விழிப்புணர்வே இல்லையோ’ என்று எண்ண வைக்கும் அளவுக்கு ஒரே அச்சில் வார்ப்பதைப் போல மனிதர்கள் பெருகிவிட்டார்கள். முந்தைய தலைமுறையினர்கூட தங்கள் இயல்பை இழந்து வருகிறார்கள்.

உடல்நிலை சரியில்லாதவர்களை சந்தித்து நலன் விசாரிப்பது, உறவினர் பிள்ளைகளின் சாதனைகளை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு பாராட்டுவது, ஒருவர் அனுப்பிய இமெயிலுக்கு பதில் அனுப்புவது, குடும்ப நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சென்று வந்தால் அதுகுறித்து நம் மகிழ்ச்சியை போனிலோ / வாட்ஸ்அப்பிலோ சம்மந்தப்பட்டவர்களுக்கு தெரிவிப்பது... இவையெல்லாம் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டன. நம் சந்தோஷம், துக்கம் என எல்லாவற்றையும் அவ்வப்போது சமூக வலைதளங்களில் வெளியிட்டு நூற்றுக்கணக்கில் ‘சம்பிரதாய’ வாழ்த்துகளையும், ‘வெர்ச்சுவல்’ ஆறுதல்களையும் பெற்றுவிடுவதால் உறவுகளின் முக்கியத்துவம் உணர வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடுகிறது.

பெரும்பான்மையினர் எப்படி இருக்கிறார்களோ அப்படியே வாழ்ந்துவிட்டுச் செல்வது பலருக்கும் சுலபமாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் ஆழமாக ஆராய்ந்தால், அதுவே அவர்களின் ஆழ்மன விருப்பமாக இருப்பது தெரிய வரும். அல்லது காலப்போக்கில் அதுவே அவர்களின் தனித்தன்மையைப் புறந்தள்ளி அவர்களின் விருப்பமாக மாறிவிடுகிறது என்றும் சொல்லலாம்.

தனித்துவமாக இருப்பதற்கு அசாத்திய துணிச்சல் வேண்டும். பொங்கல், உப்புமா என சமையல் செய்யும்போது அரிசியின் அளவு எவ்வளவு இருக்கிறது, அதில் போடும் உப்பின் அளவு எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதை யோசியுங்கள். ஒரு டம்ளர் அரிசிக்கு ஒரு சிட்டிகை உப்பே போடுகிறோம். அரிசி அதிகமாக இருந்தாலும் நாம் கலக்கும் சிட்டிகை உப்புதானே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது! உப்பு போடாமல் சமைத்தால் யாரேனும் சாப்பிடுவார்களா?

நம்மைச் சுற்றியுள்ள பெரும்பான்மையினர் எண்ணிக்கையில் வேண்டுமானால் அதிகமாக இருக்கலாம். அவர்கள் அரிசியைப் போன்றவர்கள்.

தனித்துவத்துடன் செயல்படுபவர்கள் குறைவாக இருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் ஏற்படுத்தும்

தாக்கம் அதிகம். ஏனெனில் அவர்கள் உப்பைப் போன்றவர்கள். வாழ்க்கையில் ஏற்றமோ, இறக்கமோ... உணவில் கலக்கும் உப்பைப் போல நாம் வாழ்வதில் ஒரு சுகம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

தனித்துவம் என்பது தனியாக இருப்பதோ அல்லது செயல்படுவதோ அல்ல! பெரும்பான்மையினரிடம் நேர்மறைத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் கொள்கைப் பிடிப்புடன் முன்மாதிரியாக வாழ்வதாகும்.

ஓர் ஆய்வு, நீங்கள் தவறுகள் செய்திருக்கிறீர்களா, அப்படி செய்த தவறுகள் உங்களுக்கு உறுத்தலாக இருந்தனவா, மாற முயற்சி செய்தீர்களா? இதுதான் ஆய்வின் சாராம்சம். ஆய்வு இரண்டு விதமான சூழல்களில் நடத்தப்பட்டது.

முதல் சூழல்... உடலில் வலு, நல்ல வேலை அல்லது தொழில் அல்லது பதவி, நிறைவான வருமானம். தகுதிக்கு அதிகமான புகழ், திருமணம், குழந்தைகள் என அழகிய குடும்பம். இவை அனைத்தும் பெற்று சர்வ மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர்களிடம் நடத்தப்பட்டது.

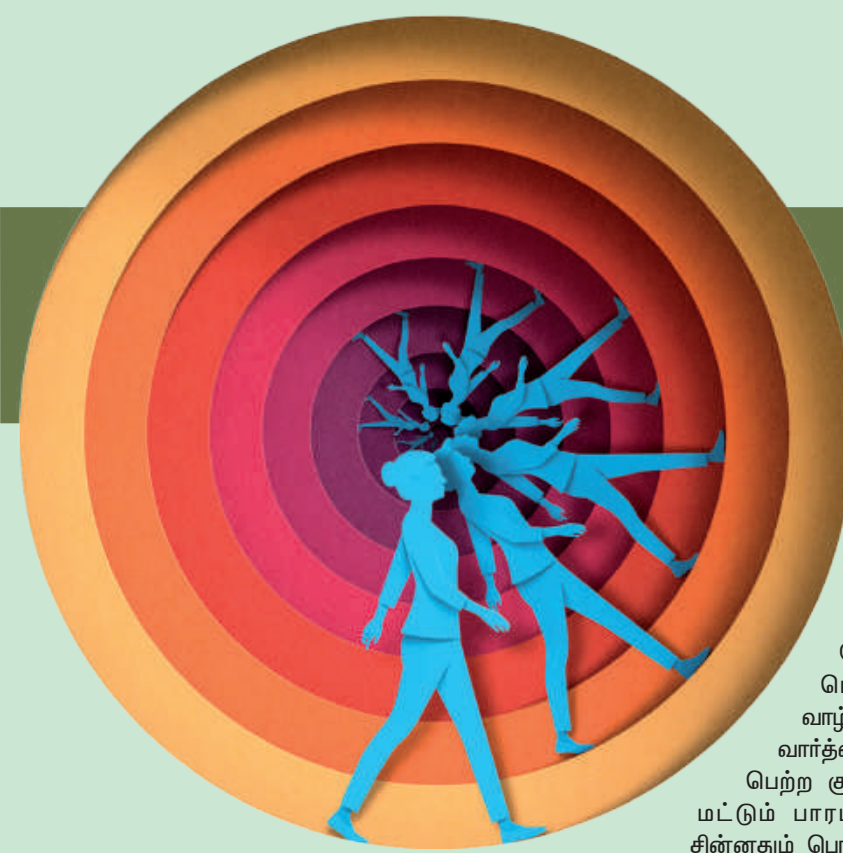
இரண்டாவது சூழல்... உடலில் வலு இழந்து, ‘பதவியும் பணமும் புகழும் ஒரு இம்மிக்குக்கூட நம் வலிகளைத் தாங்க உதவப் போவதில்லை, நம்முடன் வரப் போவதில்லை’ என்ற பேருண்மையை உணர்ந்து வாழ்வின் கடைசி கட்டத்தில் நாட்களைத் தள்ளும் மனிதர்களிடம் நடத்தப்பட்டது.

முதல் சூழலில் ஆய்வு, ஒரு மனிதவள மேம்பாட்டு நிகழ்ச்சியில் நடத்தப்பட்டது. நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்ட அனைவரிடமும் கேள்வித்தாள் தரப்பட்டது. மேலே குறிப்பிட்டுள்ள ஆய்விற்கான கேள்விகளுக்கு பதில் எழுதச் சொன்னார்கள். ‘ரகசியம் காக்கப்படும், வெளிப்படையாக பதிலை எழுதுங்கள்’ என்று வாக்குறுதியும் கொடுத்தார்கள். என்றாலும், அனைவரின் பதிலும் ஒரே மாதிரியாகவே இருந்தன.

‘நான் வெகுளி. என் அப்பாவித்தனத்தைப் பயன்படுத்தி பலரும் ஏமாற்றுகிறார்கள்.’

‘நான் நேர்மையானவன். இதனால் எனக்கு இனிச்சவாயன் பட்டம் கட்டுகிறார்கள்.’

‘நான் அன்பானவன். என்னைச் சுற்றி உள்ளவர்கள் என் அன்பைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஏமாளிப் பட்டம்

வாழ்க்கையின் அப்லோடும் டவுன்லோடும்!

செய்து கொள்ளாமல் அற்ப காரணங்களுக்காக உதறித் தள்ளியது, அலுவலகத்தில் தான் உயர் பதவியை அடைவதற்காக சக பணியாளருக்கு நட்பு என்ற போர்வையில் துரோகம் செய்தது, பெற்றோரை கவனிக்காமல் விட்டது, வாழ்க்கைத்துணையைப் புரிந்துகொள்ளாமல் வார்த்தைகளால் கொடுமைப்படுத்தியது, தான் பெற்ற குழந்தைகளிடமே ஆண் பிள்ளைக்கு மட்டும் பாரபட்சம் காட்டியது என ஆரம்பித்து சின்னதும் பெரிதுமாக தங்கள் செய்த தவறுகளைக் கொட்டினார்கள்.

அதையெல்லாம் இப்போது சரிசெய்யவே முடியாத சூழல் பலருக்கு! அவர்கள் காயப்படுத்தியதாகச் சொல்லும் நண்பர்களோ, உடன்பிறந்தோரோ, பெற்றோரோ, ஏன்... ஒரு சிலருக்குக் குழந்தைகளோ கூட உயிருடன் இல்லை.

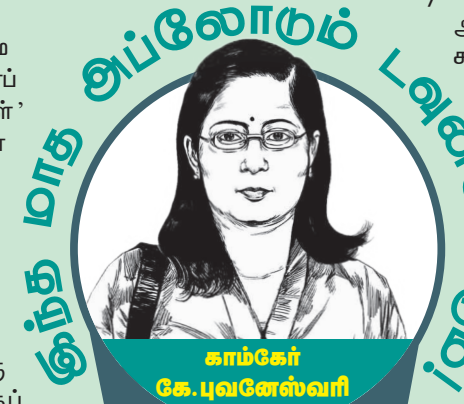
இளமைக் காலத்திலேயே தவறுகளை உணர வேண்டும். அவற்றுக்கு பிராயச்சித்தம் தேட வேண்டும். இல்லை என்றால் இப்படித்தான் கடைசி காலத்தில் உடலைக் கொல்லும் வலிகளுடன், நாம் செய்த தவறுகளும் சேர்ந்துகொண்டு மனதை வதைக்கும். நம் மனசாட்சி குதறித் தள்ளும். ஓடவும் முடியாது, ஒளியவும் முடியாது.

உடல்வலிக்கு மருந்துகளால் நிவாரணம் தேடலாம். ஆனால், மனவலிக்கு பிராயச்சித்தம் ஒன்றே மருந்து. ‘அதை வாழும் காலத்தே செய்துவிடுங்கள்’ என்பதையே அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுபோல சொன்னார்கள்.

கட்டுகிறார்கள்.’ இப்படி, ‘நான் எந்தத் தவறுமே செய்யவில்லை. பிறர்தான் என்னைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள்’ என்பதே அவர்கள் தந்த பதில்களின் சாரம்சமாக இருந்தது. ஒருவர்கூட தான் தவறு செய்துள்ளதாகவும், அதற்காக மனம் வருந்தியதாகவும், மன்னிப்புக் கேட்டு பிராயச்சித்தம் செய்ததாகவும் சொல்லவில்லை.

இரண்டாவது சூழல்... அதே ஆய்வை ஒரு மருத்துவமனையில் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் நோயாளிகளிடம் நடத்தினார்கள். அவர்களை எழுதச் சொல்லவில்லை. பதில் சொல்ல விருப்பம் இருப்பவர்களிடம் நாசூக்காக கேள்விகளைக் கேட்டு பதிலைப் பெற்றார்கள்.

அவர்களின் பதிலில் நேர்மை இருந்தது. இளம்வயதில் விளையாட்டுக்காக நண்பனை ஏமாற்றியது, உடன்பிறந்தவர்களை தேவையில்லாமல் அடித்து அழ வைத்தது, பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் தீய பழக்கங்களுக்கு அடிமை ஆனது, காதலித்தவரைத் திருமணம்

காம்கேர் கே.புவனேஸ்வரி

தனித்துவம் என்பது தனியாக இருப்பதோ அல்லது செயல்படுவதோ அல்ல! பெரும்பான்மையினரிடம் நேர்மறைத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் கொள்கைப் பிடிப்புடன் முன்மாதிரியாக வாழ்வதாகும்.